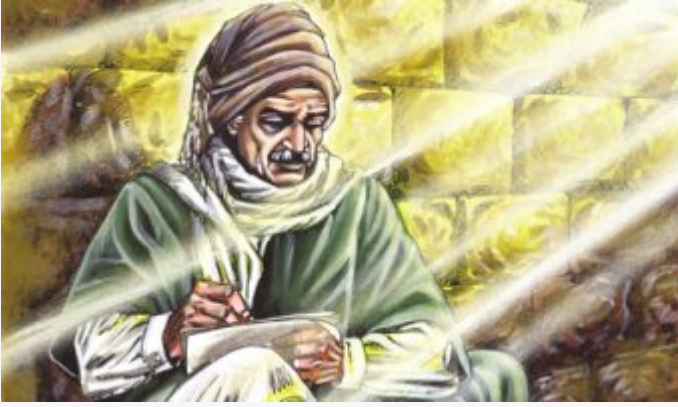

Bediüzzaman Hazretleri beddua etti mi?

Tiyatro ve dizi oyuncusu Turgay Tanülkü'nün N. Nur Ener'e verdiği mülâkattaki "Said Nursî çok acılar çekti, ama kimseye belâ okumadı" sözünden, nedense bazı kardeşlerimiz alınmışlar.

Bunun üzerine sosyal medyada başlayan "Bediüzzaman beddua etti mi, etmedi mi?" tartışmasına Üstadın kendi ifadeleriyle açıklık getirmeye çalışalım.

Önce "Zalimler için yaşasın Cehennem" sözü. Bu, kişisel adrese özel bir beddua değil, bütün zalimlere yönelik bir mesaj.

Sonra "Bir zaman, ben bir kısım ehl-i dalâlete mühim bir vakitte kahr ile dua ettim. Bedduama karşı müthiş bir kuvvet-i maneviye çıktı. Hem duamı geri çeviriyordu, hem beni men etti" (Mektubat, s. 573) ifadeleri.

Demek ki, Üstad beddua etmek istemiş, ama manevî âlemde engellenmiş.

Bir başka ifadesi: "Ben ki, sizin nazarınızda yabanî millettenim diyorum; bu mevkuf olan civanmert ve muhterem Türk gençleri ve ihtiyarları içinde öyleleri var ki, on sene bana zulmeden memurlara, beş seneden beri onların hatırları için o zalimlere bedduayı bıraktım." (Tarihçe, s. 357) Burada da bir dönem beddua edip sonra vazgeçtiği anlaşılıyor.

Sarığından dolayı kendisine eziyet eden Vali Nevzat Tandoğan'a yaptığı ve yerini bulmuş olan "Başından bul!" bedduası muhtemelen o döneme ait olmalı.

İsim bazındaki diğer bazı örnekler de.

Şu ifadelerde "beddua yapma ihtimali"nden söz ediyor: "Ben şimdi hürriyetime çok muhtacım. Yirmi seneden beri lüzumsuz, haksız ve faidesiz tarassudlar artık yeter. Benim sabrım tükendi. İhtiyarlık vaziyetinden, şimdiye kadar yapmadığım bedduayı yapmak ihtimali var. 'Mazlumun ahı ta Arşa kadar gider' diye bir kuvvetli hakikattir." (age, s. 643)

Hayatının sonraki dönemlerinde ise Üstadın bedduayı tamamen bıraktığını, beddua teşebbüsünden de vazgeçtiğini görüyoruz.

İşte bunun bir örneği: “Bugünlerde Risale-i Nur’a suikast edenlerin ve sizlere sıkıntı verenlerin, haklarında bana verdiği bir hiddet neticesinde bedduaya teşebbüs ettim. Birden Isparta’ya kıyamadım, beddua yerine, ‘Yâ Rab! Isparta, Risale-i Nur’un bir Medresetüzzehra’sıdır. Oradaki fena memurları dahi islah eyle, hüsn-ü akıbet ver’ diye dua eyledim ve ediyorum.” (age, s. 466)

Üstadın beddua edip etmediği sualinin cevabını bizzat kendi ifadelerinde aramaya devam edelim:

Bunlardan biri, “Eşedd-i zulüm ile, bir eşedd-i istibdat tarzında, şahsımı hiç ömrümde görmediğim ihanetlerle çürütmekle damarıma dokundurulduğu halde tahammül ettim. Hattâ beddua da etmedim” (Tarihçe, s. 868) cümlelerinde.

Keza bir mektubunda kendisinden “şedit düşmanına karşı menfi hareket etmeyen ve hattâ onunla meşgul olmayarak, bedduayı dahi etmeyen bir adam” (age, s. 806) diye söz eden Üstad, bakanlıklara, Diyanet’e ve Temyiz Reisliğine yazdığı dilekçede de kendisi için “şiddet-i şefkatinden masumlara, ihtiyarlara zarar gelmemek için kendisine zulüm ve tâzib edenlere beddua etmeyen bir adam” (age, s. 882) ifadesini kullanıyor.

Bu mananın geniş izahını şu cümlelerde görüyoruz: “Risale-i Nur mesleğinin esasları olan şefkat itibarıyla, bir masuma zarar gelmemek için, bana zulmeden cânilere değil ilişmek, hattâ beddua da edemiyorum. Hattâ en şiddetli ve garazla bana zulmeden bazı fâsık, belki dinsiz zalimlere hiddet ettiğim halde, değil maddî, belki beddua ile de mukabeleden beni o şefkat men ediyor. Çünkü o zalim gaddarın ya peder ve validesi gibi ihtiyar bîçarelere veya evlâdı gibi masumlara maddî ve manevî darbe gelmemek için, o dört-beş masumun hatırına binaen, o zalim gaddara ilişmiyorum; bazan da helâl ediyorum.” (age, s. 803)

Bir örneği, vefatından önce verdiği en son dersteki “Bir mahkemede yanlış muhbirlerin ve casusların evhamlarıyla bizi, yetmiş kişiyi mahkûm etmek için su-i fehmiyle (yanlış anlayarak), dikkatsizliğiyle Risale-i Nur’un bazı kısımlarına yanlış mana vererek seksen yanlışla beni mahkûm etmeye çalıştığı halde, en ziyade hücumu maruz bir kardeşiniz, mahpus iken pencereden o müddei umumînin (savcının) üç yaşındaki çocuğunu gördü, sordu. Dediler: ‘Bu müddei umumînin kızıdır.’ O masumun hatırı için o müddeiye beddua etmedi” (Emirdağ Lâhikası, s. 877-8) sözlerinde.

Konuyu yine Üstadın bir sözü ve vasiyetiyle noktalayalım:

“Bizim vazifemiz, onlar (işkence edenler) için yalnız hidayet temennîsinden ibarettir. Risale-i Nur Talebeleri bu vasiyetimi unutmasınlar.” (Tarihçe, s. 1053)